

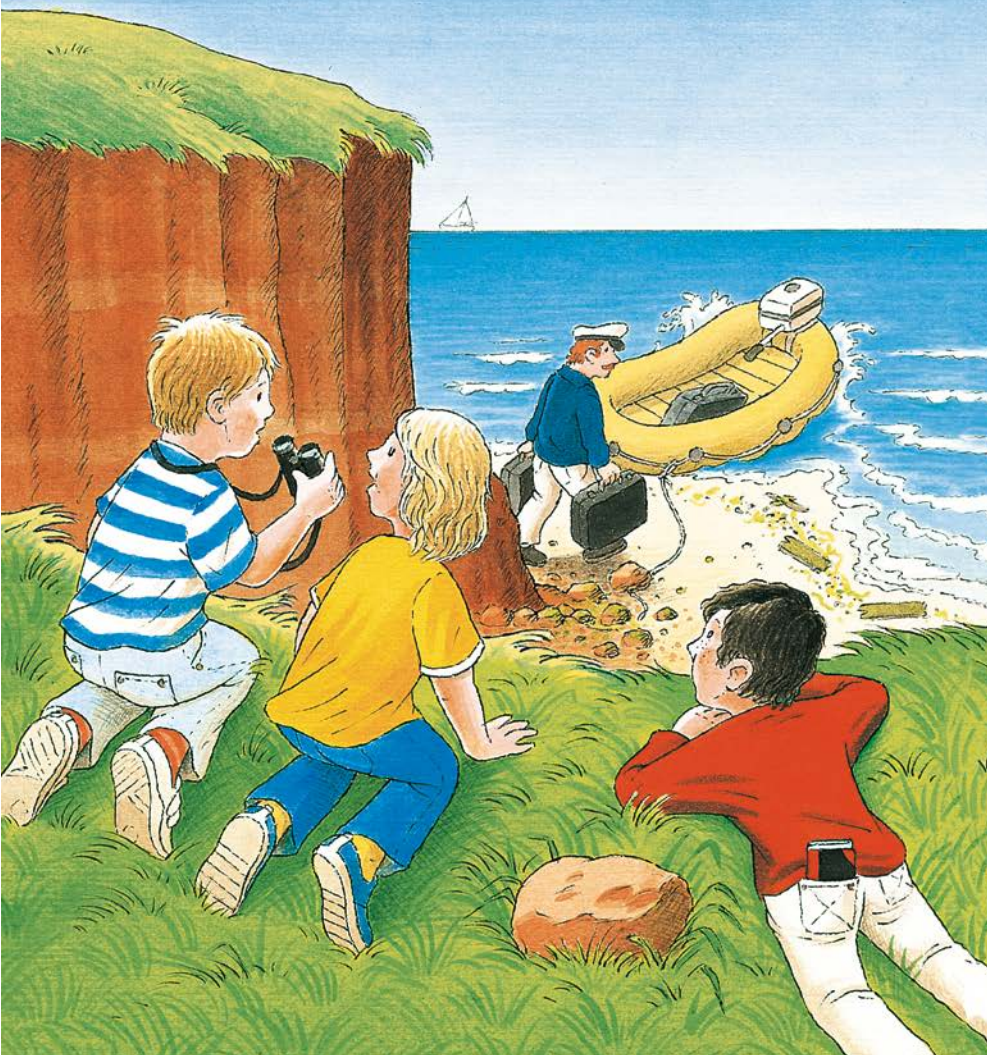
el mussol

detectiu

Klaus Bliesener

Les aventures dels detectius del far

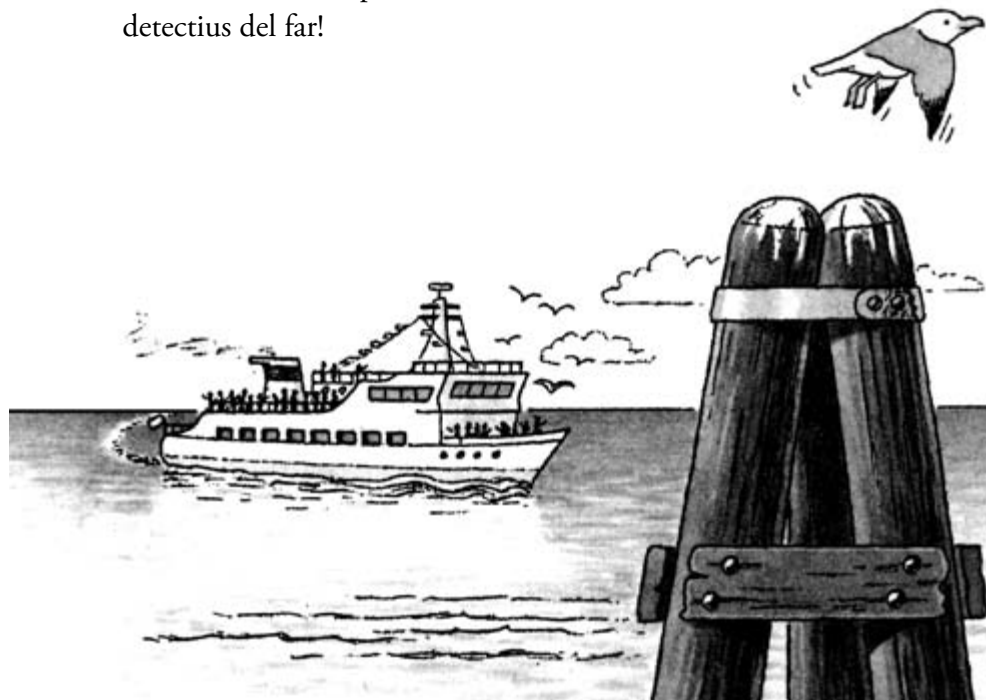

Lentament, un vaixell s'acostava al petit port de Norderoog. Entre molts altres viatgers delerosos de prendre el sol, hi havia també els tres detectius del far. És clar que ells encara no sabien les emocionants circumstàncies a partir de les quals ben aviat rebrien aquest nom.

Que com es deien de veritat? La més petita es deia Sabina, però li deien Llagosta perquè li agradava molt el camp. A en Robert, el del somris de Mona Lisa, també li agradava molt una cosa: els petits blocs de notes de color negre, dels quals no se separava mai. En Carles, el més gran, tenia el malnom de Bala, perquè era el millor de la classe jugant a bales.

Per descomptat, tots tres esperaven amb impaciència les vacances. Aviat podràs comprovar que aquelles vacances encara van ser molt més emocionants del que s'esperaven.

De fet, els hauràs d'ajudar en les seves investigacions. Tingues a punt un llapis perquè, de tant en tant, és possible que el necessitis. I ara, passa-t'ho molt bé amb les aventures dels detectius del far!

Contrabandistes al vaixell

1.

La Llagosta, en Robert i en Bala estaven impacients a la coberta del vaixell. Feia amb prou feines una hora que durava la travessia, però ells volien tornar a tenir terra ferma sota els peus al més aviat possible.

–Allà al fons es veu el port! –va cridar la Llagosta.

–Ja era hora! –va sospirar en Robert—. Ja tinc ganes d’anar a la platja!

–Primer anirem a la pensió El Descans de la Platja –van dir els seus pares—. Ens heu d’ajudar a portar les maletes i després ja anirem a fer un volt, d’acord?

De fet, no van rebre’n cap resposta. Tots tres estaven concentrats en un paquet de cigarrets.

–Un paquet sencer i sense obrir –va comprovar la Llagosta–. Qui el deu haver perdut enmig de la gentada?

–Dóna’l al papa –va proposar en Robert.

–No diguis bestieses! L’hem de tornar a qui l’hagi perdut. Veniu, que el buscarem. Així tindrem alguna cosa a fer fins que arribem –va dir en Bala.

En Robert li va donar uns copets, somrient, i va assenyalar algú enmig de la gernació.

–Ja l’he trobat! M’hi jugo el que vulguis que qui l’ha perdut és aquell d’allà!

Observa amb atenció tota la gent. Només pot ser una persona. Quina?

2.

L'home dels pantalons blancs i la gorra amb visera que deia en Robert mirava fixament el mar. La Llagosta va estossegar i li va dir, amable:

–Perdoni. –L'home es va girar.

–Crec que ha perdut això –va continuar dient la Llagosta, tot assenyalant el paquet de cigarrets–. I està a punt de perdre'n un altre.

L'home es va posar la mà a la butxaca dels pantalons, espatant, i va arrabassar a la Llagosta el paquet de les mans.

–Dóna'm això! Toqueu el dos! –va cridar fent una manotada per espantar-los.

–Quin individu més groller! –va dir la Llagosta, i va sospirar–. I això que he mirat de ser amable!

–És una mica estrany –va observar en Robert–. Mireu amb quina angoixa regira les maletes i no se'n separa.

–Deu voler tirar algú per la borda –va dir en Bala, sorneguer.

De sobte, el vaixell va fer una batzegada. En Bala va topar amb en Robert. Sense adonar-se'n, el *Llop de Mar I* havia arribat al moll i s'aturava a sotracs. Els passatgers neguitejaren, com si tots volguessin baixar alhora del vaixell.

–Espereu-vos! –els va dir la seva mare–. Sortirem al final. Tots tres es van quedar mirant els passatgers que baixaven.

De cop, en Robert va agafar el seu bloc de notes i va dir:

–Aquell antipàtic acaba de baixar del vaixell. Ara el dibuixo.

–Una gavina? –li va preguntar en Bala–. Què hi pinta, aquí?

–Podríem dir que se n'ha anat volant damunt de la gavina.

–On és? –va voler saber la Llagosta–. Ara, ara el veig!

Mira el dibuix d'en Robert. De segur que també hi trobaràs l'home. On és?